

ՏՈՒՆԻ ՔԱՂՅՐՈՒԹԻՒՆ

Ի՞նչ քաղցրութիւն, տուն զաւ կանուխ, լոյս աչքով,
Փտնել՝ անխօս մատեաններու առջեւ բաց՝
Տըղաքն որոնց կեանքով իմ կեանքս է հատած,
Լոյսի անհուն ու երազի պատուէրով:

Փտնել յուշիկ մեռնող արեւը նըման
Ճրագի մ'առկայծ որ աղօթքին կը տանի,
Ու տրտմաւոր առանձնութեան մէջ զաղտնի
Հայլիներուն տեսնել կըրազն անսահման:

Յիշել՝ այսպէս որ մանկութեան մէջ անդարձ
Սո՛ւրբ ամէն ինչ կը բացուէր ջինջ հոգիին,
Հասնիլ աղբիւրը արցունքին, ու յանկարծ՝

Արեւի մէջ որ անձրեւով կը ծաթի՝
Ետ զաւ, տեսնել ժրպիտն անոնց որ կ'ապրին
Սրտիդ աշխարհն իբրեւ անձեր հէքաթի:

ԱՐՄԷՆ ԵՐԿԱԹ

ՏԷՐ, ՈՒՋԵՑԻ ԱՂՈԹԵԼ

Կիսաստուերի սա պահում երբ զանգակներն յաղթական
Աւետեցին աշխարհին հըրաշալիւն Յարութեան,
Տէ՛ր, աղօթել ուզեցի, Տէ՛ր, ես երգել ուզեցի,
Բայց շրթումսներս չըզըտան խնկաւամբ բառն աղօթքի:

Հիմայ, իջած անցեալիս պարտէզին մէջը մըթին,
Կը փրնտըռեմ, մոլորուն, սրտիս մէջ խայթը զգնման,
Իմ մանկական հաւատքիս ծառն այն ծաղկած ու բուրբան
Որուն ներմակ նիւղերուն հըրեշտակներ կ'իջնէին:

Բայց իրարու ետեւէ դրոներն հանդարտ կը բացունեն,
Լռութիւնը կը խռովի ժամուրներու փայլերէն,
Եւ աղօթքի սրտարույն շշտեր օդը կը խնկեն:

Տէ՛ր, Յարութեանդ հրաշագործ խորհուրդը գոր
կուցնակին
Լեզուն տակաւ կ'անձրեւէ ամբողջ փառքին վրայ վերեւ,
Թող վերծաղկի տայ այսօր հոգւոյս մէջ ծառն
հաւատքին:

Հալէպ, 1937

ՍԱՐԳԻՍ ԱՐԵՎԵԱՆ